Lietas arhīva Nr. 1A-0142-19/6
ECLI:LV:KURT:2019:0930.1A69014219.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Liepājā 2019.gada 30.septembrī

Kurzemes rajona tiesa

tiesnesis Arnis Lapiņš izskatīja rakstveida procesā /pers. A/ sūdzību par Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes 2019.gada 17.maija lēmumu Nr.20/3/3-880.

Aprakstošā daļa

2019.gada 5.aprīlī /pers. A/ (turpmāk arī – iesniedzējs) sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr. VL01076703 par to, ka 2019.gada 30.martā plkst.11.50 Liepājā, Zirņu ielā pie ēkas Nr.107 transportlīdzeklis /TL marka/, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, tika vadīts ar ātrumu 66 km/h pie atļautā braukšanas ātruma 50 km/h. Fiksētais braukšanas ātrums bija 66 km/h. Faktiskais braukšanas ātrums (ņemot vērā iekārtas kļūdu) bija 63 km/h. Pārkāpts Ceļu satiksmes noteikumu 101.punkts, par ko atbildība paredzēta Latvijas APK 149.^{8}panta ceturtajā daļā. Uzlikts naudas sods 40 *euro* apmērā.

Minēto lēmumu iesniedzējs pārsūdzēja un ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes (turpmāk arī – iestāde) 2019.gada 17.maija lēmumu Nr.20/3/3-880 atstāts negrozīts 2019.gada 5.aprīļa administratīvā pārkāpuma protokols-lēmums Nr. VL01076703.

2019.gada 5.jūnijā Kurzemes rajona tiesā saņemta iesniedzēja sūdzība par iestādes 2019.gada 17.maija lēmumu Nr. 20/3/3-880.

Sūdzībā iesniedzējs norāda, ka pa šo ielu brauc jau 30 gadus divas reizes dienā. Uzstādīto foto radaru redzējis jau vairākas reizes. Norādījis, ka neko nav pārkāpis, viņa ieskatā radars uzrādījis iesniedzēju tai brīdī apdzenošo BMW. Norādīts, ja arī bija pārkāpis ātrumu par 13 km/h, sods pienācies brīdinājums, nevis 40 EUR apmērā. Lūgts anulēt sodu 40 EUR.

Ar 2019.gada 14.jūnija Kurzemes rajona tiesas lēmumu pieņemta iesniedzēja sūdzība. Līdz tiesas noteiktajam termiņam – 2019.gada 12.jūlijam no lietas dalībniekiem nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesim, nav saņemti lūgumi, paskaidrojumi.

Motīvu daļa

Administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtā lēmuma pārsūdzēšanas un sūdzību izskatīšanas kārtību rajona (pilsētas) tiesā regulē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa normas un tieši divdesmit trešā „a" nodaļa.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6}panta devīto daļu tiesa izskatot administratīvā pārkāpuma lietu izlemj šādus jautājumus:

1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums;
2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā;
3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu;
4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību;
5) kāds administratīvais sods piemērojams personai;
6) vai apmierināms pieteikums par zaudējumu atlīdzību, kam par labu un kādā apmērā tas piedzenams;
7) kā rīkoties ar lietiskajiem pierādījumiem un citām administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā izņemtajām lietām, mantām un piemēroto garantijas naudu.

Iepazīstoties ar iesniedzēja sūdzību, tiesa atzīst, ka lietā ir strīds par to vai iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības.

Izvērtējot sūdzībā norādītos argumentus, iestādes 2019.gada 17.maija lēmuma Nr.20/3/3-880 pamatojumu, tiesa atzīst, ka iestāde savā lēmumā ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Tiesa iestādes pamatojumu atzīst par pareizu un pietiekamu, tāpēc saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{13}panta trešo daļu pievienojas iestādes motivācijai un to neatkārto, papildus norādot savus apsvērumus.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 8.panta pirmajā daļā noteikts, ka persona, kura ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laika un vietā.

Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta pirmo daļu ceļu satiksmes dalībniekiem ir jāizpilda šā likuma, Ceļu satiksmes noteikumu un citu normatīvo aktu prasības, kas nosaka ceļu satiksmes dalībnieku pienākumus; jāizpilda policijas darbinieku un to personu norādījumi, kuras pilnvarotas regulēt satiksmi, kā arī jāievēro luksoforu signālu, ceļa zīmju un ceļa apzīmējumu prasības.

Atbilstoši Ministru kabineta 2015.gada 2.jūnija noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" 101.punktam (2018.gada

31.augusta redakcijā) apdzīvotās vietās visu transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt 50 km/h.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8}panta ceturto daļu par šā panta trešajā daļā paredzēto pārkāpumu, ja tas izdarīts vietā, kura apzīmēta ar 519. vai 555. ceļa zīmi "Apdzīvotas vietas sākums" vai ar 533. ceļa zīmi "Dzīvojamā zona", — izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam četrdesmit *euro* apmērā.

Ceļu satiksmes likuma 43.^{6} panta otrajā daļā noteikts, ka administratīvo sodu par pārkāpumu, kas fiksēts ar tehniskiem līdzekļiem (foto iekārtas vai videoiekārtas), neapturot transportlīdzekli, piemēro transportlīdzekļu un to vadītāju valsts reģistrā norādītajam turētājam vai, ja turētājs nav norādīts vai transportlīdzeklis ir noņemts no uzskaites, — transportlīdzekļa īpašniekam (valdītājam).

Kā to paredzēts Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta pirmajā daļā, pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras šajā kodeksā paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta piektajā daļā noteikts, ka administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem. Turklāt atbilstoši minētā panta astotajai daļai, to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus administratīvā pārkāpuma lietvedības laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā.

Ņemot vērā norādītās likuma normas, tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokolā un citos lietā esošajos dokumentos ir fiksētas Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem. Tiesa atzīst, ka iestāde pamatoti izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus pamatojoties uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem, to kopumā, pēc likums un tiesiskās apziņas.

Latvijas Republikas Satversmes tiesa ir atzinusi, ka satiksmes drošību apdraudoša nodarījuma kaitīgums un bīstamība izpaužas tajā apstāklī, ka persona, kuras rīcībā ir paaugstinātas bīstamības avots – transportlīdzeklis neievēro normatīvajos aktos ietvertos CSN vai transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumus, un rezultātā tiek nodarīts kaitējums cilvēka dzīvībai, veselībai, kā arī sabiedrības drošībai. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 19.panta ceturto daļu katram ceļu satiksmes dalībniekam ir tiesības uzskatīt, ka arī citas personas ceļu satiksmes norisē izpildīs noteiktās prasības (*Latvijas Republikas Satversmes tiesas 2011.gada 11.janvāra spriedums lietā Nr.2010-40-03 9.2.punkts*).

Viena no galvenajām tiesību normas pazīmēm ir tā, ka tiesību norma satur obligātus priekšrakstus jeb vispārsaistošu regulējumu. Ar tiesību normu palīdzību, ievērojot taisnīguma un vienlīdzības principus, valsts panāk gan jau radušās, gan potenciālas interešu konflikta situācijas atrisinājumu (*Latvijas Republikas Satversmes tiesas 1999.gada 9.jūlija spriedums lietā Nr.04-03(99)*).

Tiesa norāda, ka iesniedzējam bija pienākums ievērot ceļa zīmēs noteiktās ātruma ierobežojuma prasības. It īpaši ņemot vērā, ka iesniedzējs atradās apdzīvotā vietā un neatkarīgi no diennakts laika, nedēļas dienas un ceļa pārredzamības apstākļiem, bija jāievēro īpaša rūpība, atrodoties paaugstinātas bīstamības objektā – transportlīdzeklī.

Tiesa norāda, ka, vērtējot lietas materiālos esošo pārkāpuma attēla datu joslā norādīto informāciju un Stacionārās ātruma mērīšanas sistēmas GATSO mērījumu vietas pasi kopsakarā ar pirmreizējās verificēšanas sertifikātu un citiem lietas materiāliem, nerodas šaubas, ka pārkāpums ar autotransporta līdzekļu ātruma kontroles mērierīci GATSO, tips GATSO RT4 (Nr.16-33-020-616) fiksēts tieši iesniedzēja vadītajam transportlīdzeklim, nevis blakus joslā braucošajam transportlīdzeklim. Turklāt, lietā nav iesniegti tādi pierādījumi, kas būtu par pamatu apšaubīt fiksētā braukšanas ātruma atbilstību faktiskajam.

Tāpat tiesa norāda, ka iestāde savā lēmumā ir rūpīgi un vispusīgi izvērtējusi iesniedzēja šaubas par ātruma kontroles mērierīces precizitāti, iestāde savā lēmumā ir izskaidrojusi konkrētās autotransporta līdzekļu ātruma kontroles mērierīces darbības principu, pamatojot konstatētā administratīvā pārkāpuma attiecināmību tieši uz iesniedzējam piederošo transportlīdzekli.

Tiesa nesaskata iestādes rīcībā ne informācijas sagrozīšanu, ne nepatiesa lēmuma pieņemšanu. Kā arī tiesa iestādes rīcībā nesaskata nevienu no Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 37.pantā noteikto procesuālo termiņu pārkāpumiem, kas būtu par pamatu pieņemtā lēmuma atcelšanai.

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā.

Vienīgi tiesa var noteikt, kuri pierādījumi ir nozīmīgi lietā būtisku faktu vai apstākļu noskaidrošanai. Tiesa var ņemt vērā arī, vai pierādījumi lietā ir pietiekami, kā arī vai citi pierādījumi nav lieki un nevajadzīgi apgrūtinoši lietas izskatīšanai. Tas vien, ka procesa dalībnieka un tiesas viedoklis par lietas izspriešanai nepieciešamajiem pierādījumiem atšķiras, nevar būt par pamatu secinājumam, ka tiesa nav pilnīgi, vispusīgi un objektīvi izvērtējusi lietā esošos pierādījums (*Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr.SKA-219/2007 11.apakšpunkts*).

Novērtējot lietā iegūtos pierādījumus tiesa tāpat kā iestāde atzīst, ka transportlīdzeklis OPEL VIVARO, valsts reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, ceļa posmā, kur atļautais transportlīdzekļa ātrums, ir 50 km/h, tika vadīts ar braukšanas ātrumu 63 km/h, izdarot CSN 101.punkta pārkāpumu, par ko paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{8}panta ceturtajā daļā.

Vienlaicīgi tiesa, iepazīstoties ar lietas materiāliem, nekonstatē, ka iestāde administratīvās lietas izskatīšanas procesā augstākā iestādē būtu izdarījusi procesuālus pārkāpumus, kas būtu par pamatu 2019.gada 17.maija lēmuma Nr.20/3/3-880 atcelšanai.

Iestāde savā lēmumā ir izvērtējusi iesniedzējam uzliktā soda mēra pamatotību un samērīgumu izdarītajam administratīvajam pārkāpumam, ko tiesa atzīst par atbilstošu administratīvā soda mērķim.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.[12]panta otrajai daļai rajona (pilsētas) tiesa izskatot sūdzību vai protestu administratīvā pārkāpuma lietā taisa vienu no šādiem spriedumiem:

1) atstāj lēmumu negrozītu, bet sūdzību vai protestu noraida;

2) atceļ lēmumu un izbeidz lietu;

3) atceļ lēmumu un taisa spriedumu, ar kuru konstatē personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un uzliek sodu;

4) groza soda mēru ietvaros, kas paredzēti normatīvajā aktā par atbildību par administratīvo pārkāpumu.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka iesniedzēja sūdzība un tajā minētie apgalvojumi nav pamatoti, līdz ar to sūdzība ir noraidāma. Savukārt iestādes lēmums ir likumīgs un pamatots, tāpēc atstājams spēkā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 8., 243., 244., 289.[6]pantu, 289.[12]panta otrās daļas 1.punktu, 289.[13], 289.[17] un 289.[18]pantu tiesa

nosprieda

/pers. A/ sūdzību noraidīt un atstāt negrozītu Galvenās kārtības policijas pārvaldes Satiksmes drošības pārvaldes 2019.gada 17.maija lēmumu Nr.20/3/3-880.

Spriedumu var pārsūdzēt Kurzemes apgabaltiesā desmit darba dienu laikā no nolēmuma paziņošanas dienas, apelācijas sūdzību iesniedzot Kurzemes rajona tiesā.

Motivēts nolēmums sastādīts un pieejams no 2019.gada 30.septembra.

Tiesnesis A.Lapiņš